

I. Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΚΟΣ ΜΕΣΑΙΩΝΑΣ: ΠΑΓΙΕΣ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΩΘΟΥΜΕΝΑ ΣΧΕΔΙΑ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ, ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΪΚΑΣ

Απο τα βασικότερα δομικά χαρακτηριστικά της καπιταλιστικής διάρθρωσης είναι η εκμετάλλευση των εργαζομένων από τ'αφεντικά. Άλλωστε, η μεγιστοποίηση του κέρδους αποτελούσε διαχρονικά έναν από τους βασικότερους στόχους μικρών και μεγάλων αφεντικών. Ας μην εθελotuφλούμε κι ας αναγνωρίσουμε, πως οι ισοπεδωτικές απαιτήσεις της τρώικας κι οι σαρωτικές αλλαγές που έρχονται σ'όλα τα εργασιακά ζητήματα, μαζί με το ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου που στοχεύουν τα ξένα αφεντικά, αποτελούν το τέλειο πάντρεμα των βασικών αιτημάτων της αστικής τάξης στα πλαίσια πάντοτε της ανάπτυξης της υγιούς επιχειρηματικότητας. Κάτι που έσπευσε φυσικά να δηλώσει ακριβώς μ'αυτά τα λόγια το Υπουργείο Εργασίας καταδικάζοντας την επίθεση, όπου με περίσσειο θράσος στη συνέχεια των δηλώσεων αναφέρει τους εαυτούς τους ως υπερασπιστές των εργαζομένων.

Μόνο που κάπου στη διαδρομή προς την πολυπόθητη ανάπτυξη μπέρδεψαν την πλευρά που υποτίθεται πως υπερασπίζον. Φυσικά δεν περιμέναμε κάτι διαφορετικό, καθώς η διαχρονικότητα του ρόλου τους, τους δίνει επάξια τον τίτλο του φερεφώνου των αφεντικών και της αστικής τάξης. Σύμπνοια κι από πλευράς της ΓΣΕΕ, όπου σε μια “ηρωϊκή” αναλαμπή της αποφασίζει να φτάσει τα πράγματα στα “άκρα” και να προσφύγει στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο, κατά των ελληνικών κυβερνήσεων από το 2010 έως και σήμερα, για τα μνημονιακά μέτρα που επιβλήθηκαν. Το τραγελαφικό στοιχείο είναι πως η ΓΣΕΕ αποφασίζει την εκπροσώπησή της να την κάνει το ίδιο το Υπουργείο Εργασίας. Αυτό, όπου και πριν τα μνημονιακά χρόνια, κάτι το οποίο ξεχνάει η ΓΣΕΕ, αλλά όχι εμείς, είχε διαμορφώσει το κατάλληλο περιβάλλον, ώστε σταδιακά να περάσουμε στην εγκαθίδρυση ενός πρωτόγνωρου εργασιακού Μεσαιώνα. Αξίζει ν'αναφερθεί πως πριν τον Μάρτιο του 2010, ήδη είχε ξεκινήσει η επέλαση στον Δημόσιο τομέα με πάγωμα των μισθών στο σύνολό του και ταυτόχρονη κατίσχυση των διατάξεων για τη μείωση των αποδοχών έναντι των ισχύουσων συλλογικών συμβάσεων εργασίας, με μείωση ποσοστού 30% στον 13ο και 14ο μισθό και μείωση ποσοστού 12% στα επιδόματα, καθώς και με αναστολή των προσλήψεων και καθιέρωση της αρχής 1:5 για τις προσλήψεις και τις αποχωρήσεις. Η κατάρρευση του “ελληνικού ονείρου” φανερώνεται όλο και περισσότερο, ακόμα και στους στενούς κύκλους των ρουσφετιών και των κομματικών ψηφοθηρικών στρατών που είχαν δημιουργήσει εντος του Δημοσίου με ανώτερα κι ανώτατα στελέχη και δουλικούς υπαλλήλους (όχι όλοι-ες φυσικά), καθώς ας μην ξεχνάμε πως η επαγγελματική αποκατάσταση στο Δημόσιο αποτελούσε το κατεξοχήν μικροαστικό όνειρο. Μία πρώτη ιδέα, λοιπόν, για τα επακόλουθα είχε ήδη τεθεί.

Η ακολουθία των μνημονιακών χρόνων με αποκορύφωμα την τωρινή πρόταση της Επιτροπής Σοφών, από την πλευρά της ελληνικής κυβέρνησης, ως το βασικό “διαπραγματευτικό χαρτί” της, είναι χαρακτηριστικότερη της πλήρους ισοπέδωσης και των τελευταίων εργασιακών κεκτημένων. Στο πρώτο μνημόνιο (2010-11) είχαμε μηδενικές αυξήσεις με ταυτόχρονη μείωση των αποδοχών κατά 3% στον ευρύτερο δημόσιο τομέα (ξανά), ενώ ο 13ος κι ο 14ος μισθός καθορίζονται πλέον στα 500 ευρώ με περαιτέρω μείωση κατά 8% των επιδομάτων στο σύνολο του τομέα. Άλλωστε, στον ιδιωτικό τομέα η εργασιακή ζούγκλα συνεχιζόταν κι ευδοκίμωσε και στα προ-μνημονιακά χρόνια, καθώς η λογική της συσσώρευσης πλούτου και της μείωσης του εργασιακού κόστους δεν ήταν άγνωστη ακόμα και στα μικρο-αφεντικά. Μισθοί πενιχροί, ωράρια κατά βούληση της εκάστοτε εργοδοσίας, αδήλωτη κι ανασφάλιστη εργασία, ήταν καταστάσεις που ανέκαθεν υπήρχαν και που φυσικά ολοένα κι διογκώνονται με την καπιταλιστική επέλαση. Στα αξιοσημείωτα όμως του πρώτου μνημονίου είναι η εμφάνιση των λεγόμενων “γραφείων ενοικίασης προσωπικού”, επιχορηγούμενων από το Κράτος, τα οποία υποτίθεται πως θ'απασχολούσαν στο Δημόσιο ηλικιωμένους ανέργους (55-64 ετών). Όμως, η πραγματικότητα είναι πως τα εν λόγω γραφεία θα διαδραματίσουν ουσιαστικό ρόλο σ'όλες τις προσλήψεις, όλων των ηλικιών, με τους χειρότερους εργασιακούς όρους. Κι όχι μόνο στο Δημόσιο τομέα, αλλά και στον ιδιωτικό, όπου η λειτουργία τους είχε ήδη ξεκινήσει. Σημαντικά στοιχεία, ακόμα, αποτελούν οι προσλήψεις στον ιδιωτικό τομέα για νέους-ες μέχρι 24 ετών, οι οποίες θα γίνονται με αμοιβή του 80% του γενικού κατώτατου

μισθού και με απαλλαγή των εργοδοτών από τις ασφαλιστικές εισφορές, καθώς κι η καθιέρωση των ειδικών συμβάσεων μαθητείας για τους νέους-ες 15-18 ετών. Τα ποσά για τις υπερωρίες μειώνονται κατά 20%, ενώ στο θέμα των απολύσεων έχουμε αύξηση του ορίου για την ένταξη στο καθεστώς των ομαδικών απολύσεων, καθώς και διευκολύνσεις των ατομικών απολύσεων με μείωση των ποσών της αποζημίωσης. Ταυτόχρονα, εμφανίζονται κι οι ειδικές επιχειρησιακές ΣΣΕ, οι οποίες, όπως θ'αναφέρουμε στην συνέχεια, θ'αποτελέσουν μια παγιωμένη κατάσταση κι ένα ακόμα όπλο στον πόλεμο των αφεντικών απέναντι στους εργαζόμενους-ες κι άνεργους-ες. Στο Δημόσιο οι περικοπές συνεχίζονται, το ωράριο εργασίας αυξάνεται, ενώ παρουσιάζεται και το καθεστώς της εργασιακής εφεδρείας (καταβολή 60% του μισθού για το πλεονάζον προσωπικό), η εθελούσια έξοδος μέσω πρόωρων συνταξιοδοτήσεων, καθώς κι η παρουσία των προγραμμάτων κοινοφελούς εργασίας μέσω τρίτων, πεντάμηνης διάρκειας και με αμοιβές κάτω από τα κατώτατα όρια. Τέλος, στα πλαίσια πάντα της επίτευξης χαμηλότερου κόστους εργασίας κι αναταγωνιστικότητας των επιχειρηματικών δραστηριοτήτων, αλλά κι εκμετάλλευσης των μεταναστών-στριων, παρέχεται η δυνατότητα χορήγησης άδειας εργασίας σε μετανάστες-στρίες, που επρόκειτο ν'απελαθούν.

Φτάνουμε, λοιπόν, με τους ευνοϊκότερους όρους για τα ντόπια και τα ξένα αφεντικά στο δεύτερο μνημόνιο (2012-2014), όπου εκεί θα έχουμε μια βάρβαρη επίθεση επί του συνόλου των εργαζομένων, καθώς παύει να ισχύει η, έως τότε, Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας (ΕΓΣΣΕ). Ο γενικός κατώτατος μισθός μειώνεται κατά 22%, ενώ για τους νέους-ες μέχρι 25 ετών κατά 32%. Στο Δημόσιο καταργείται πλήρως ο 13ος – 14ος μισθός, ενώ καταργούνται και θέσεις εργασίας. Σημαντικότερα χαρακτηριστικά του δεύτερου μνημονίου είναι η επαναρρύθμιση των ιδιωτικών γραφείων εύρεσης εργασίας με όρους απελευθέρωσης της λειτουργίας τους, καθώς κι η απελευθέρωση των όρων σύστασης των γραφείων ενοικιάσεως εργασίας. Κατάργηση επιδομάτων, μείωση ποσών αποζημιώσεων στις απολύσεις, καθώς κι εφαρμογή της κινητικότητας στο σύνολο του δημόσιου τομέα, αποτελούν μερικά ακόμα σημεία της εργασιακής λαίλαπας με αποκορύφωμα την κατάργηση της Κυριακάτικης αργίας στα εμπορικά καταστήματα για 7 Κυριακές ανά έτος, ενώ πιλοτική εφαρμογή της έχουμε για καταστήματα σε συγκεκριμένες τουριστικές περιοχές για όλη τη διάρκεια του έτους.

Ερχόμενοι στο σήμερα, με το περίφημο πόρισμα της Επιτροπής Σοφών, βρισκόμαστε αντιμέτωποι-ες με την πλήρη ισοπέδωση του εργασιακού τοπίου. Ένα πόρισμα για το οποίο ο Κατρούγκαλος είχε πει χαρακτηριστικά πως “αν υπάρχουν κάποια τυπογραφικά λάθη, αυτά θα διορθωθούν”, αφού πρωτύτερα είχαν προηγηθεί οι λεκτικοί βερμπαλισμοί του περι “των ακραίων θέσεων που έχουν οι ακραίοι παίκτες”. Οι, κατα φαντασία αριστεροί, εντολοδόχοι ντόπιων και ξένων αφεντικών χαρακτηρίζουν, ως απλά τυπογραφικά λάθη, τους ακόμα χαμηλότερους μισθούς που προωθούν, τις αλλαγές στο πλαίσιο των ομαδικών απολύσεων, τις συμβάσεις “μηδενικών ωρών” για τις επιχειρήσεις με (δήθεν) οικονομικές δυσχέρειες, καθώς και τη παγιοποίηση του επονομαζόμενου “υποκατώτατου μισθού”. Του μισθού, δηλαδή, ο οποίος θα είναι μικρότερος από τον κατώτατο με σκοπό της “απόκτηση εργασιακής εμπειρίας” και που θα ισχύσει για όλες τις ηλικίες κι όχι μόνο για τους νέους-ες. Εορτασμοί για το κάθε αφεντικό, που με το πρόσχημα της μη εμπειρίας ουσιαστικά θα δίνει χαρτζιλίκι στους εργαζόμενους-ες. Σε συνδυασμό με τις συμβάσεις “μηδενικών ωρών”, το τοπίο διαμορφώνεται ειδυλλιακό για το Κεφάλαιο. Οι συμβάσεις αυτές δημιουργούν θέσεις εργασίας που ανανεώνονται στην κυριολεξία με την ώρα, υπογράφονται πλέον ιδιωτικά συμφωνητικά μεταξύ εργαζομένων κι εργοδοσίας, χωρίς καμία απολύτως εξασφάλιση. Τ'αφεντικά ορίζουν τις ζωές χιλιάδων εργαζομένων με την ώρα σε μια ολοκληρωτική ισοπέδωση των πάντων.

Αυτές οι προτάσεις είναι εργαλεία για τη βελτίωση της ελληνικής ανταγωνιστικότητας. Το οποίο σημαίνει οτι το ελληνικό κεφάλαιο, αλλά κι οι ξένοι επενδυτές, θα θησαυρίσουν στις πλάτες μας για πολλοστή φορά, ενώ ταυτόχρονα οι επιχειρούντες στον ελλαδικό χώρο θ'αποκτήσουν ένα ακόμα μαξιλαράκι στην κούρσα της καπιταλιστικής ανέλιξης στο παγκόσμιο οικονομικό γίγνεσθαι.

II. Η ΑΘΛΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ, ΦΥΛΑΚΗ ΤΩΝ ΖΩΤΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

“Δουλεύουμε, τρώμε, διαβάζουμε, κοιμόμαστε, καταναλώνουμε, παίρνουμε δόσεις ψυχαγωγίας, απορροφάμε κουλτούρα, δεχόμαστε φροντίδες κι έτσι επιβιώνουμε σαν φυτά δωματίου”

Ratgeb

Επιβιώνουμε δουλεύοντας (κι αν...) για ένα σύστημα ολοκληρωτικό κι απάνθρωπο, τον Καπιταλισμό. Είμαστε εγκλωβισμένοι-ες στα γρανάζια της μισθωτής σκλαβιάς, που μόνο σκοπό έχει την παραγωγή υπεραξίας για την εξουσία της άρχουσας Τάξης. Δουλεύουμε κι ίσα που αναπνέουμε σ'έναν ωκεανό καταπίεσης. Γραμμή παραγωγής κι αέναη συναρμολόγηση. Αβάσταχτο κουβάλημα κι ατέλειωτη ορθοστασία. Πήγαινε – έλα για ώρες μ'εναν γεμάτο δίσκο. Πλύσιμο στη λάντζα, σκούπισμα, σφουγγάρισμα. Επικίνδυνοι ελιγμοί με δίκυκλα στα όρια, μέσα στο κυκλοφοριακό χάος της μητρόπολης. Πωλητές-τριες με υποχρεωτικά φορεμένα χαμόγελα ή με μάτια πρησμένα μπροστά σε οθόνες υπολογιστών...

8ωρα και 10ωρα για 500 ευρώ και πάντα ελαστικά, 4ωρα με 240 ευρώ χωρίς καμία ασφάλιση. Ελάχιστα μεροκάματα στο αν και πότε με ανάλογες “προδιαγραφές”. Δουλειά την Κυριακή ή ολονυχτία προς όφελος του ελληνικού εμπορίου. Με το κεφάλι κατεβασμένο και θέλωντας να λέμε κι ευχαριστώ που μας προσφέρουν αυτά τα “προνόμια”. Ευχαριστώ που δεν συμπληρώνουμε τις λίστες ανέργων και τις ουρες στα παραρτήματα του ΟΑΕΔ. Ξέρουμε πως πρέπει να παλέψουμε γι'αυτά που χάνονται, γι'αυτά που πετσοκόβονται καθημερινά. Όμως:

“Το να κραυγάζεις για ίση ή ακόμα και για δίκαιη αμοιβή πάνω στη βάση του μισθωτού συστήματος, είναι το ίδιο σαν να φωνάζεις για ελευθερία πάνω στη βάση του συστήματος της δουλείας. Το ζήτημα δεν είναι τι θεωρείται δίκαιο ή σωστό. Το ζήτημα είναι τι είναι αναγκαίο κι αναπόφευκτο σ'αυτό το σύστημα παραγωγής”

Karl Marx

Κι αναγκαίο σ'αυτο τον κόσμο είναι να καταστρέψουμε ό,τι μας καταστρέφει, με πρώτες τις συνθήκες της μισθωτής εργασίας, που μας εμποδίζουν από το να ζήσουμε πραγματικά. Κι αναπόφευκτο να το επιχειρήσουμε, γιατί αυτό το σύστημα παράγει τους νεκροθάφτες του.

Δεν είναι ο τελικός σκοπός, λοιπόν, ο μερικός αγώνας για την καλύτερευση των συνθηκών, παρά μόνο το ανάχωμα στην επέλαση της σύγχρονης μορφής Ταξικής Δικτατορίας. Οφείλουμε να συνειδητοποιήσουμε πως μόνο σ'έναν άλλο κόσμο η εργασία θα είναι πραγματικά ωφέλιμη. Θα είναι απελευθερωτική και σίγουρα όχι όπως είχε εννοηθεί κάποτε στην πύλη του Άουσβιτς ή στις μέρες μας στους οδηγούς εργασιακής συμπεριφοράς. Η δημιουργία των ανθρώπων δεν μπορεί και δεν έχει σχέση με την εξαναγκαστική εργασία, με το τέρας της μισθωτής σκλαβιάς. Ζούμε περισσότερο, όσο λιγότερο βρισκόμαστε σ'αυτό το σύστημα, όσο λιγότερο αυτό μας απορροφά. Γιατί, ως γνωστόν, η εργασία βρίσκεται παντού...

Είναι το πρωινό ξύπνημα, η διαδρομή με τα μέσα μαζικής μεταφοράς ή με τ'αυτοκίνητο. Είναι η ανυπαρξία θέασης του ορίζοντα λόγω των πολυκατοικιών και των γιγαντιαίων εμπορικών κέντρων. Η εργασία είναι στις σύγχρονες μηχανές, πίσω από τα κόμματα, στην οικιακή εστία της πυρηνικής οικογένειας. Είναι στα ξεπουλημένα συνδικάτα, στους εργατοπατέρες, στους εμπορικούς πεζοδρόμους με τις φανταχτερές βιτρίνες. Είναι στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, στην τηλεόραση, στο σύνολο των μιντιακών προτύπων. Είναι πίσω από τον τρόπο έκφρασής μας, είναι στη λογική λειτουργίας του σχολείου και των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων, στις άδειες των διακοπών, στο νοικοκυριό και στη σύγχρονη πλήξη κι αποξένωση. Είναι μέσα στη γκρίζα μουντάδα της φυλακής, στους διαδρόμους των παρατημένων νοσοκομείων, στις λεωφόρους και στα στενά της μητρόπολης.

Είναι ο χώρος κι ο χρόνος της καθημερινής επιβίωσης. Είναι η συνήθεια στις κινήσεις που επαναλαμβάνονται μηχανικά, είναι η διάχυσή της σε κάθε πτυχή του κοινωνικού πεδίου. Είναι μια καθολικότητα που διαπερνά τον καθένα και την καθεμία και που πρέπει ν'ανατραπεί πριν να είναι

πολύ αργά.

Μιλάμε για τις ζωές μας, εδώ, σ'αυτόν τον κόσμο.

Να μην περιμένουμε καρτερικά την ωρίμανση των συνθηκών.

Να συλλογιστούμε ριζοσπαστικά.

Να κινηθούμε επιθετικά, άρα απελευθερωτικά.

Να τελειώσουμε με την καπιταλιστική Τάξη Πραγμάτων.

III. Η ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ, ΑΝΑΧΩΜΑ ΣΤΗΝ ΕΠΕΛΑΣΗ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ – Ο ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ ΩΣ ΓΡΑΝΑΖΙ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Το τέλος του 19ου αιώνα κι οι αρχές του 20ου σφραγίζουν, συχνά με αίμα (όπως την ιστορική Πρωτομαγιά του 1886 όπου κερδήθηκε το 8ωρο), μερικούς από τους σκληρότερους αγώνες και τις σημαντικότερες κατακτήσεις των προλετάρων απέναντι στους εκμεταλλευτές τους. Την ίδια εποχή εμφανίζονται και στον ελλαδικό χώρο τα πρώτα σωματεία εργαζομένων με τις αντίστοιχες κινητοποιήσεις (με πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα την αιματοβαμμένη απεργία των μεταλλωρύχων της Σερίφου το 1916). Στο ίδιο αγωνιστικό πνεύμα το 1918 ιδρύεται η Γενική Συνομοσπονδία Εργατών Ελλάδος, ως μία κεντρική δομή που θα συνένωνε τις συνδικαλιστικές οργανώσεις και τα πρωτοβάθμια σωματεία στον αγώνα ενάντια στις εξοντωτικές συνθήκες εργασίας της εποχής. Στις διεργασίες του 1ου Πανελληνίου Συνεδρίου στην Αθήνα συμμετέχουν 44 σωματεία εκπροσωπώντας 60.000 εργάτες.

Τα επόμενα χρόνια οργανώνονται πολυάριθμες εργατικές κινητοποιήσεις κι απεργίες με σημαντικότερη αυτή των καπνεργατών της Θεσσαλονίκης τον Μάη του 1936, με δεκάδες εργάτες νεκρούς κι εκατοντάδες τραυματίες από τα πυρά της Χωροφυλακής. Τα χρόνια της δικτατορίας του Μεταξά και της Κατοχής ο συνδικαλισμός διώκεται κι αποδυναμώνεται. Εντούτοις, το 1941 ιδρύεται το εργατικό ΕΑΜ, στο οποίο συμμετείχε η ΓΣΕΕ, αλλά κατά κύριο λόγο ελεγχόταν από το ΚΚΕ. Το εργατικό ΕΑΜ επιδεικνύει σημαντική συνδικαλιστική δράση και κηρύττει την πρώτη απεργία στην κατεχόμενη Ευρώπη το 1942. Μετά το τέλος του πολέμου, το εργατικό ΕΑΜ αναλαμβάνει δικαίως την προσωρινή ηγεσία της ΓΣΕΕ, αλλά 3 μήνες μετά καθαιρείται με κρατική παρέμβαση και τοποθετείται ο συντηρητικός Φώτης Μακρής. Έκτοτε και μέχρι το 1981 η ΓΣΕΕ (μαζί με την ΑΔΕΔΥ, η οποία ιδρύεται το 1947) μετατρέπεται σε μία κλειστή, αντεργατική, γραφειοκρατική δομή, πλήρως ελεγχόμενη από το Κράτος και τις δεξιές κυβερνήσεις, που συνεργάζεται με την αστυνομία και τη CIA για την πάταξη του “κομμουνιστικού κινδύνου” (με το ΚΚΕ τότε να βρισκόταν στην παρανομία). Η εργατική τάξη έγινε βορά στην κρατική κι εργοδοτική τρομοκρατία. Παρόλαυτα, από τις αρχές της δεκαετίας του '60 και μέχρι τη Χούντα ξεσπάει σα θύελλα μία σειρά εργατικών αγώνων που διεκδικούν εργατικά, ασφαλιστικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα. Χαρακτηριστικά, το Δεκέμβρη του 1960, 200.000 απεργοί οικοδόμοι συγκρούονταν για 2 ημέρες με την αστυνομία σ'όλη την Αθήνα, η οποία πυροβολεί στο ψαχνό, χωρίς να καταφέρει να διαλύσει τη διαδήλωση. Κι η μεταπολίτευση, όμως, βρίσκει τους εργάτες πίσω από τα οδοφράγματα με τις απεργίες των μεταλλωρύχων το 1976 στο Μαντούδι, τη ΛΑΡΚΟ και τη ΜΑΔΕΜ-ΛΑΚΟ του Μποδοσάκη το '77, των εργαζομένων στο εργοστάσιο “Πετζετάκις” και τις βιομηχανίες ΙΖΟΛΑ, ΠΙΤΣΟΣ, ΕΣΚΙΜΟ και ΑΕΓ, να ξεχωρίζουν.

Το 1981 στην εξουσία έρχεται το ΠΑΣΟΚ με αέρα “σοσιαλιστικό”. Σύντομα αλλάζουν χέρια κι οι ηγεσίες των ΓΣΕΕ – ΑΔΕΔΥ, οι οποίες έκτοτε “κλειδώνουν” στην ΠΑΣΚΕ (το συνδικαλιστικό όργανο του ΠΑΣΟΚ) με διάφορα τεχνάσματα, πλαστογραφίες και νοθείες. Αρχίζει η εποχή της ενσωμάτωσης, του κομματισμού και των αναθέσεων. Νέα στελέχη, με αγωνιστικό παρελθόν, αναλαμβάνουν να διαμεσολαβήσουν και να διαπραγματευθούν με κράτος κι αφεντικά για τα φλέγοντα κοινωνικά ζητήματα, αποκλιμακώνοντάς τα μέσω συμβιβαστικών λύσεων. Η κοινωνική ειρήνη διαφυλάσσεται με άνευρες και πάντα ακίνδυνες κινητοποιήσεις. Το χάσμα ανάμεσα στην

εργατική βάση και τους επαγγελματίες συνδικαλιστές, οι οποίοι προέρχονται συντριπτικά από τ'ανώτερα στρώματα της μισθωτής εργασίας, βαθαίνει ολοένα και περισσότερο. Τα εργατικά κινήματα και τα συνδικάτα παίρνουν τον κατήφορο έχοντας ενσωματώσει σε μεγάλο βαθμό την κυβερνητική προπαγάνδα. Στο ίδιο μήκος κύματος και το νόμιμο πλέον ΚΚΕ, που παίρνει άριστα στη νομιμοφροσύνη, ενώ λασπολογεί και συγκρούεται με ό,τι φεύγει από τα στενά κομματικά και φιλειρηνικά του πλαίσια. Φωτεινές εξαιρέσεις στην ταξική ήττα της εποχής αποτελεί η διετία '85-'87, όπου ενάντια στο νέο “πρόγραμμα σταθερότητας” του ΠΑΣΟΚ, ξεσπούν μαζικότερες κι άγριες απεργίες (οι μεγαλύτερες από τον Εμφύλιο), οι απεργίες κι οι καθημερινές συγκρούσεις των εργαζομένων στις αστικές συγκοινωνίες (ΕΑΣ) με τα ΜΑΤ το '92 (επί κυβερνήσεως ΝΔ), οι τεράστιες διαδηλώσεις του 2001 ενάντια στο ασφαλιστικό νομοσχέδιο Γιαννίτση και το κίνημα των δασκάλων και των φοιτητών το 2006.

Τα χρόνια της καπιταλιστικής κρίσης και των μνημονιακών μέτρων που τα συνοδεύουν, από το 2010 μέχρι και σήμερα, όπου τα εργασιακά δικαιώματα δέχονται τη μεγαλύτερη επίθεση στη σύγχρονη ιστορία της χώρας, οι καθεστωτικοί ρόλοι των ξεπουλημένων ΓΣΕΕ – ΑΔΕΔΥ, γίνονται πιο εμφανείς από ποτέ. Παρόλη τη θεωρητική διαφωνία τους με τα μνημόνια, συμφωνούν με τις κυβερνήσεις και τους εργοδότες, πως πρόκειται για τη “μόνη ρεαλιστική λύση” και καλούν τους-ις εργαζόμενους-ες να σκύψουν το κεφάλι και να κάνουν περισσότερες “θυσίες”. Κηρύσσουν κάποιες γενικές απεργίες – πυροτεχνήματα, υπό την πίεση της διάχυτης κοινωνικής αγανάκτησης και συγχρόνως κάνουν τα πάντα για να τις σαμποτάρουν και να τις απομαζικοποιήσουν. Η πολιτική τους είναι αντεργατική και προωθεί την πολυδιάσπαση και τον κατακερματισμό των εργαζομένων. Οι τριμερείς συμφωνίες που υπογράφουν, ως επίσημοι κοινωνικοί εταίροι, επικυρώνουν πλήρως τις απαιτήσεις των εργοδοτών και των δανειστών για ακόμα χαμηλότερους μισθούς και συντάξεις κι αντιδρούν μονάχα όταν θίγονται τα δικά τους προνόμια. Τον Μάρτιο του 2010 σε συλλαλητήριο στο Σύνταγμα, ο πρόεδρος της ΓΣΕΕ Γ. Παναγόπουλος δέχεται τη δίκαιη οργή των διαδηλωτών κι έκτοτε σταματάει τις δημόσιες “εκθέσεις” του, αρκούμενος πλέον στο να παρελαύνει στα κανάλια, σε ταξίδια στο εξωτερικό και σε φανερές, αλλά κι ορισμένες μυστικές, συναντήσεις με τον ΣΕΒ. Τα τελευταία 2 χρόνια, μαζί με τη γενικευμένη οπισθοχώρηση των κινήματων λόγω της ενσωμάτωσης από την “αριστερή” διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ, αγνοείται κι η ΓΣΕΕ, η οποία συνεδριάζει μόνο όταν χρειαστεί να υπογράψει νέα μέτρα. Κόντρα όμως στη στάση της ξεπουλημένης ηγεσίας των συνδικάτων, τα χρόνια της κρίσης στην Ελλάδα θα σηματοδοτούν απο αρκετούς δυναμικούς αγώνες από τα κάτω και δύο από τις πιο μαζικές κι εξεγερτικές απεργίες στις 5 Μαΐου 2010 και στις 12 Φλεβάρη 2012, ενάντια στο 1ο μνημόνιο και στο Μεσοπρόθεσμο αντίστοιχα.

IV. ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ, ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΟΙ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΩ, ΩΣ ΒΑΣΙΚΗ ΕΝΑΝΤΙΩΣΗ ΣΤΟ ΡΕΦΟΡΜΙΣΤΙΚΟ ΜΟΝΤΕΛΟ ΔΙΕΞΑΓΩΓΗΣ ΤΗΣ ΠΑΛΗΣ

Θεωρούμε πως κάθε αγώνας που ανοίγει είναι σημαντικός κι αφήνει τη δική του ιστορική παρακαταθήκη. Από τις αρχές των μνημονίων μέχρι και σήμερα οι εργατικοί αγώνες που ήταν δυναμικοί, μαζικοί και με ταξικό προσανατολισμό ήταν δεκάδες. Εδώ ξεχωρίσαμε κάποιους απ'αυτούς που μας έδωσαν κουράγιο με την ταξική τους αλληλεγγύη κι αξιοπρέπεια, χωρίς να σημαίνει ότι όποιος δεν αναφέρεται δεν ήταν αξιοπρεπής ή δεν ήταν σημαντικός. Μέσα στα τελευταία χρόνια άνοιξαν κοινωνικά κι αγκαλιάστηκαν βαρυσήμαντοι αγώνες όπως για παράδειγμα η 9μηνη απεργία της Χαλυβουργικής, η απεργία στο Μετρό, Τραμ, ΗΣΑΠ και των καθηγητών το 2012 ή όπως ο αγώνας στο Scherzo Cafe στο Μαρούσι.

Στους αγώνες που ξεχωρίσαμε είναι ο αγώνας των εργαζομένων στα Λιπάσματα Καβάλας. Η Βιομηχανία Φωσφορικών Λιπασμάτων περνάει στην ιδιοκτησία του Λαυρέντη Λαυρεντιάδη το 2009 με 500 μόνιμους εργαζόμενους-ες. Άμεσα η εταιρεία μετονομάζεται σε ELFE (Λιπάσματα Καβάλας) και ξεκινάει η διάσπαση των εργαζομένων με μεταφορά μονάδων του εργοστασίου στην Αθήνα. Το 2012 υπογράφεται επιχειρησιακή σύμβαση μειωμένη κατά 25% και με περαιτέρω

μακροπρόθεσμες μειώσεις ποσοστού 40%. Το 2015 σπάει η παραγωγική διαδικασία μέσω 2 νέων εταιρειών με αποτέλεσμα να μειωθούν οι θέσεις εργασίας σε 300. Θα περίμενε κανείς, πως μετά απ'αυτές τις μειώσεις και τις απολύσεις, η εργοδοσία θα έβαζε κάποιο φρένο, αλλά ως γνωστόν ο χαρακτήρας των αφεντικών είναι απaráλλακτος και το βαρέλι δεν έχει πάτο για τον Λαυρεντιάδη. Τον Απρίλιο του 2016 ορίζονται νέες μειώσεις ύψους 45% κι απαιτείται με εκβιαστικό τρόπο η "οικειοθελή παραίτηση" κι η επαναπρόσληψη με μετατροπή των, έως τότε, συμβάσεων αορίστου χρόνου σε ορισμένου, ενώ παράλληλα προωθείται η μετατροπή των εργαζομένων σε εργολαβικούς. Τον Ιούνιο του ίδιου έτους βγαίνουν σε αναγκαστική άδεια 200 εργαζόμενοι-ες και τον επόμενο μήνα τίθενται σε 3μηνη διαθεσιμότητα. Η συνέχεια της στρατηγικής της διοίκησης είναι δεκάδες μηνύσεις κατά των εργαζομένων και του σωματείου (ο αριθμός τους ξεπερνά τις 100) κι συγκρότηση απεργοσπαστικού μηχανισμού (με πιέσεις περί εξώδικων στο σωματείο). Οι εργαζόμενοι-ες απο την πλευρά τους οργανωμένοι-ες στο επιχειρησιακό - ταξικό τους σωματείο προχώρησαν σε μηνύσεις κατά της διοίκησης αλλά και των συνεργατών της, σε διήμερες επαναλαμβανόμενες απεργίες, σε κατάληψη των τοπικών γραφείων του ΣΥΡΙΖΑ στην Καβάλα καθώς και σε κινητοποιήσεις στο υπουργείο Εργασίας. Ο ακηδεμόνευτος 7μηνος αγώνας των εργαζομένων προσφάτως άρχισε να δικαιώνεται με το δικαστήριο ν'αναγκάζει την εργοδοσία στις πρώτες 9 επαναπροσλήψεις. Η απεργία μετά την πρώτη δικαστική νίκη έχει ανασταλλεί, αλλά ο αγώνας τους δεν σταματά μόνο εκεί και συνεχίζεται.

Ένα ακόμα παράδειγμα ταξικής αλληλεγγύης κι αξιοπρέπειας αποτελεί ο αγώνας των εργατριών-ών στην εταιρεία χημικών ΣΚΟΤ Α.Ε. στη Μάνδρα Αττικής. Το 2012, οι 45 εργαζόμενες-οι, ως επί το πλείστον γυναίκες ντόπιες κι μετανάστριες, ίδρυσαν το ταξικό τους σωματείο. Από τότε έως και σήμερα, οι νικηφόροι αγώνες τους έχουν καταφέρει ν'αλλάξουν σημαντικά τους αρνητικούς συσχετισμούς δυνάμεων που επικρατούσαν στο χώρο εργασίας τους, αποτρέποντας μειώσεις των μισθών τους (2013), διεκδικώντας μαχητικά συλλογικές συμβάσεις εργασίας, αλλά και μέτρα ασφαλείας. Στο εργοστάσιο της ΣΚΟΤ οι εργαζόμενες, πέρα από τις εργοδοτικές πιέσεις για την εφαρμογή των παραπάνω που αναφέρθηκαν, ήρθαν αντιμέτωπες με άκρως φαλλοκρατικές κι σεξιστικές συμπεριφορές. Πέραν της σεξιστικής αντιμετώπισης των εργατριών, η εργοδοσία προχώρησε σε επιβολή μείωσης μισθού ποσοστού 20% στις γυναίκες, ενώ στους άνδρες σε ποσοστό 10%. Στις 13 Ιανουαρίου 2016 κηρύσσεται απεργία λόγω απόλυσης συναδέλφου με τη γελοία δικαιολογία του καπνίσματος εν ώρα εργασίας στο χώρο παραγωγής. Προφανέστατα, η απόλυση στόχευε στο χτύπημα της ταξικής ενότητας των εργαζομένων, καθώς και στη δημιουργία κλίματος τρομοκρατίας. Οι εργάτριες-ες ξεκίνησαν 24ωρες επαναλαμβανόμενες απεργίες απο τις 13 έως τις 27 Ιανουαρίου 2016. Ήμερώματα 20ης Γενάρη τα καθάρματα των ΜΑΤ επιτέθηκαν στις-ους εργάτριες-ες σπάζοντας την απεργία για να μπουν στο εργοστάσιο οι μόλις 7 απεργοσπάστες. Η αδιαπραγμάτευτη ταξική αλληλεγγύη σωματείων κι εργατών-τριών απ'όλη την περιοχή, αλλά και πλήθος αλληλέγγυων δεν άφησε κανένα περιθώριο ελιγμών στην εργοδοσία πέραν της υποχώρησης. Η επαναπρόσληψη του απολυμένου εργάτη σφράγισε άλλη μια νίκη στο μωσαϊκό των ταξικών αγώνων της ΣΚΟΤ.

Ένα ακόμα μεγάλο βήμα προς την κατεύθυνση της ταξικής οργάνωσης είναι τα σωματεία βάσης. Απορρίπτοντας τον κλασικό και ρεφορμιστικό συνδικαλισμό, ο οποίος κινείται σε λογικές συνεννόησης με τ'αφεντικά, τα σωματεία βάσης ακηδεμόνευτα κι αντιεραρχικά δίνουν το στίγμα του μαχητικού συνδικαλισμού στην υπηρεσία της εργατικής Τάξης. Πάνω σε κλάδους υποτιμημένους, επισφαλείς, κακοπληρωμένους, αλλά ενίοτε κι επικίνδυνους, στήνεται ένα σκληρό διαπάλης με τ'αφεντικά. Πιο συγκεκριμένα, η αντίληψη που θέλει επαγγέλματα όπως για παράδειγμα του κούριερ, εξωτερικό ή σερβιτόρο, μάγειρα κτλ ως προσωρινά κι όχι μόνιμα έχει οδηγήσει τ'αφεντικά (μικρά κι μεγάλα) σε μια ανελέητη επίθεση κατά των εργασιακών δικαιωμάτων των εργαζομένων. Στα συγκεκριμένα επαγγέλματα (κι όχι μόνο) με τη ψήφιση κι εφαρμογή των μνημονιακών μέτρων, επιβλήθηκε ένα εργασιακό καθεστώς ακόμα πιο σκληρό απ'αυτό που ήδη βίωναν τα προηγούμενα χρόνια. Οι απολύσεις, η υποβάθμιση των συνθηκών εργασίας, η εργοδοτική τρομοκρατία, οι μειώσεις μισθών, η κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων, οι απλήρωτες υπερωρίες, τα δώρα, τα επιδόματα, η μαύρη κι ανασφάλιστη εργασία αποτελούν τον κανόνα κι όχι την εξαίρεση των κλάδων αυτών. Η σταθερή και μαχητική παρουσία

στους χώρους εργασίας, η ταξική αλληλεγγύη που εκφράζεται προς τους-ις εργαζόμενους-ες, έχουν στοχοποιήσει τα σωματεία από πλήθος αφεντικών. Τα τελευταία χρόνια γίνεται προσπάθεια παρουσίασης των σωματείων ως εγκληματικές οργανώσεις που προσπαθούν να υφαρπάζουν χρήματα εκβιαστικά. Φυσικά σ'όλες τις υποθέσεις, που στήνουν αφεντικά κι αστυνομία από κοινού, έχουν αθωωθεί πανηγυρικά τα σωματεία, αποδεικνύοντας τη σαθρότητα των στημένων κατηγορητηρίων. Οι εκφοβισμοί κι η προσπάθεια παρουσίασης των ακηδεμόνευτων αγώνων ως ποινικά εγκλήματα αποτελούν κομμάτι της στρατηγικής των αφεντικών για να συνεχίσουν να εισφοροδιαφεύγουν στις πλάτες μας, ν'απονομηματοδοτήσουν το δίκιο του αγώνα και να προσπαθήσουν να στήσουν αναχώματα μπλοκάροντας την οργάνωση των καταπιεσμένων. Σε μια περίοδο, που οι διαμεσολαβητικοί μηχανισμοί της επιθεώρησης εργασίας και το ΙΚΑ σφυρίζουν αδιάφορα, η οργάνωση, τόσο η δική μας ατομικά όσο και της Τάξης μας συνολικά, είναι επιτακτικότερη. Να προωθήσουμε τα δικά μας συμφέροντα για την καλύτερευση όχι μόνο των καθημερινών ταξικών αγώνων, αλλά και των συνθηκών ζωής μας.

Ιδιαίτερη μνεία αξίζει να δοθεί και στο Συντονιστικό Δράσης ενάντια στην κατάργηση της Κυριακάτικης αργίας και τα “απελευθερωμένα ωράρια”. Δημιουργήθηκε για να συντονίσει ταξικές δυνάμεις, να μαζικοποιήσει τους αγώνες για τα εργασιακά κεκτημένα και να μπει ως τροχοπέδη στις επιδιώξεις των αφεντικών για πλήρη απελευθέρωση του ωραρίου εργασίας και στη επιθυμία τους για κατάργηση της Κυριακάτικης αργίας. Αποτελούμενο από εργατικές και πολιτικές ομάδες, συνελεύσεις γειτονιών, σωματεία, αλλά κι ατομικότητες, από τις αρχές του 2014 σε μία εποχή που το κεφάλαιο είχε ήδη εξαπολύσει την ολομέτωπη επίθεσή του στον κόσμο της εργασίας, το Συντονιστικό οργανώνεται και πραγματοποιεί δυναμικές παρεμβάσεις. Ο κλάδος του εμπορίου είναι από τους πιο κακοπληρωμένους και παράλληλα πιο απαιτητικούς, με τους-ις εργαζόμενους-ες να είναι πάρα πολλές ώρες όρθιοι-ες, πολλές φορές μάλιστα και χωρίς διάλειμμα, εκβιαζόμενοι-ες να χαμογελούν και να γίνονται χίλια κομμάτια για την περιβόητη τόνωση της αγοράς. Όλα αυτά έρχονται να προστεθούν στο μόνιμο φόβο της απόλυσης και της ανασφάλειας των εργαζομένων. Το Συντονιστικό έχοντας στο ενεργητικό του δεκάδες παρεμβάσεις προς ενημέρωση των εργαζομένων και του καταναλωτικού κοινού (Mall, Metromall, Ερμού, Χαλάνδρι κ.α.) κάνει τη δουλειά μυρμηγκιού ανιχνεύοντας τους τρόπους που θ'αναδείξουν πως η αντίσταση είναι εφικτή ακόμα και στις πιο δύσκολες συνθήκες. Η σταθερή και μαζική του παρουσία τις Κυριακές που είναι ανοιχτα τα καταστήματα, οι εξορμήσεις κι η προπαγάνδισή των δράσεων στους εργασιακούς χώρους, η ταξική ζύμωση με τους-ις εργαζόμενους-ες, οι απεργιακές περιφρουρήσεις κι οι αποκλεισμοί των εμπορικών χώρων, καθώς κι η μαζική, δυναμική του παρουσία στις “λευκές νύχτες” (Ν.Σμύρνη, Γλυφάδα, Ίλιον, Μαρούσι κ.α.) έχουν καταστήσει το Συντονιστικό ως μία υπολογίσιμη δύναμη για τον κόσμο της εργασίας και για την προώθηση του αγώνα. Η επέκτασή του σε μεγάλες επαρχιακές πόλεις (Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Ιωάννινα) δυναμώνουν τον αγώνα κι ανοίγουν τις προοπτικές για να συνεχιστεί η μάχη με καλύτερους όρους.

Επαναλαμβάνουμε, πως θεωρούμε κάθε αγώνα που υπερασπίζεται τα ταξικά μας συμφέροντα ως σημαντικό, παρόλ' αυτά το χαρακτηριστικό που κάνει τη διαφορά από αγώνα σε αγώνα είναι όταν πραγματοποιούνται ακηδεμόνευτοι, δεν διαμεσολαβούνται από κόμματα, μικροσυμφέροντα και πολιτικές σκοπιμότητες. Όταν είναι από τους-ις εργάτες-τριες για τους ίδιους-ες, από την Τάξη για την Τάξη μας. Έχοντας ως παρακαταθήκη δεκάδες εργατικούς αγώνες οφείλουμε να μελετήσουμε και να απολογίσουμε τις αδυναμίες μας, ώστε οι επόμενοι να μας βρίσκουν πιο ατσάλωμένους-ες απέναντι στην επέλαση του Κεφαλαίου. Η αναγκαιότητα για οργάνωση και στήριξη των ταξικών σωματείων βάσης, αλλά και των ακηδεμόνευτων αγώνων, ως μία συλλογική προσπάθεια διεκδίκησης των εργασιακών μας δικαιωμάτων είναι επιτακτική. Η αντιστροφή των αρνητικών συσχετισμών και της εργοδοτικής τρομοκρατίας που επικρατεί στους εργασιακούς χώρους αλλάζει με συλλογικοποίηση κι οργανωμένες τις δυνάμεις μας. Να πολεμήσουμε τη γραμμή της διάσπασης των προλετάρων, που προωθείται από πλευράς των αφεντικών, λόγω φύλου, εθνικότητας, ειδικότητας, κλάδου και να ενωθούμε βάσει των ταξικών μας συμφερόντων. Να πολεμήσουμε τον εργοδοτικό συνδικαλισμό, ο οποίος προωθεί τη ταξική συνεργασία και συνεννόηση με τ'αφεντικά. Ν'αναδείξουμε την αντικαπιταλιστική – αντικρατική προοπτική που θα εμπνεύσει τους αγώνες του αύριο.

V. ΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΕΩΝ – ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΠΙΣΘΟΧΩΡΗΣΗΣ

Το είπαμε και θα το ξαναπούμε: το μοντέλο της κοινωνικής ανέλιξης των χρόνων της ευμάρειας είναι παρελθόν εδώ και καιρό, ο “ανεγκυστήρας” του είναι εκτός λειτουργίας. Ο Καπιταλισμός δεν μπορεί να υποσχεθεί στους υπηκόους του χλιδή, άνετη ζωή, λεφτά, κινητή κι ακίνητη περιουσία, διακοπές, διασκέδαση χωρίς όρια. Έχει στερέψει από υποσχέσεις και παρέχει μονάχα ψίχουλα σε δόσεις για τους ακολουθητές του.

Ας φροντίσουμε τώρα με την εξαφάνιση και της τελευταίας ψευδαίσθησης για την ανάδυση, εντός των προλεταριακών στρωμάτων, της συνείδησης της ίδιας τους της πλεονάζουσας ύπαρξης, για ν'αφεθεί αυτή να ξεσπάσει σε εκρήξεις οργής και πηγαίου Ταξικού Μίσους. Καταστάσεις δηλαδή που πάνε πιο πέρα απο τα στενά όρια της διαμαρτυρίας, καταστάσεις που θα φέρουν τα πράγματα στα Άκρα. Περα, λοιπόν, από τις ανώφελες ικεσίες προς ένα πατερναλιστικό κράτος για την επιστροφή στα “παλιά” ή για τη διατήρηση των εναπομείναντων κεκτημένων.

Ας φροντίσουμε η “μεταμοντέρνα” (και με τη βούλα πλέον) σοσιαλδημοκρατία του ΣΥΡΙΖΑ να είναι η τελευταία απόπειρα ενσωμάτωσης των επιθυμιών του κόσμου απο πλευράς του Κεφαλαίου. Να προσπαθήσουμε, να το επιχειρήσουμε.

Άλλωστε όταν δεν υπάρχει πια τίποτα να προσφερθεί απο τη μία πλευρά του ποταμού και δε ζητείται τίποτα από την άλλη, ανοίγουν οι δρόμοι και γίνονται ορατά τα περάσματα. Μιας και θα έχει γίνει αδύνατο να εντοπιστούν απο τα πάνω αιτήματα για να διαμεσολαβηθούν. Γιατι θα έχει γίνει Πίστη, πως δεν έχουμε τίποτε άλλο να χάσουμε παρά τις αλυσίδες μας.

Και τότε θα μπορέσουν να ξεχυθούν οι προλετάριοι βάρβαροι της Νέας Εποχής για να σαρώσουν, χωρίς γυρισμό, ό,τι σταθεί απέναντί τους, στην απόπειρα για την έφοδο στον ουρανό.

Μία Επέλαση, η δική μας Επέλαση.

Δίχως το παραμικρό έλεος γι'αυτούς που έχουν ρημάξει τις ζωες εκατομμυρίων ανθρώπων.

Δίχως ίχνος φόβου για το κόστος των επιλογών.

Χωρίς καμία ελπίδα για κάποιες “καλύτερες ημέρες” στο μέλλον.

Με τις αισθήσεις ηλεκτρισμένες, το πνεύμα σε εγρήγορση, με το αίμα στα μάτια, με την οργή στα χέρια, με μια πολεμική ιαχή στα χείλη:

- ΤΙ ΘΕΛΟΥΜΕ;
- ΤΑ ΘΕΛΟΥΜΕ ΟΛΑ
- ΠΟΤΕ;
- ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ...

Να μη γίνει βεβαιότητα η εξόντωση όλων (ντόπιων και μη) δουλεύοντας για ψίχουλα. Θα είναι σημείο καμπής για το παρόν και το μέλλον της Τάξης, αν τα εκατομμύρια των φτωχοποιημένων προλεταρίων, που δεν έχουν να χάσουν απολύτως τίποτα, οι εσωτερικοί μετανάστες, οι πρόσφυγες των πολέμων, οι απόκληροι των μεγαλουπόλεων και των αστικών κέντρων, αναποδογυρίσουν το καπάκι που τους πνίγει. Όταν αντιληφθούν πως πρέπει να μπει ένα οριστικό τέλος στην άθλια αυτή κατάσταση, τότε θα έχουμε το σημείο εκκίνησης για τη γέννηση και την ανάδυση ενός άγριου κι ακηδεμόνευτου επαναστατικού κινήματος.

“Πολύ περισσότερο που ο φορέας του επαναστατικού υποκειμένου του κοινωνικού μετασχηματισμού δεν είναι πλέον ο “επαγγελματίας” εργατης, ούτε ο εργάτης-μάζα, αλλά ένας φτωχοποιημένος εργάτης, χτυπημένος από την οξύτητα της παγκόσμιας εκμετάλλευσης... Αυτό το προλεταριάτο είναι ο άξονας γύρω από τον οποίον οφείλει να ανάγεται το ζήτημα της διανομής του κοινωνικού πλούτου και το ζήτημα της οικειοποίησης των μέσων παραγωγής. Δεν μπορεί να γίνει αλλιώς... και σίγουρα δε θα μπορέσει να ανασυγκροτηθεί με τις ίδιες αγωνιστικές κι οργανωτικές μεθόδους που χρησιμοποιούνταν παλαιότερα.”

Action Directe

Αυτό είναι ένα από τα σημαντικότερα στοιχεία της εποχής μας, γι'αυτό ας κοπιάσουμε. Για την έκρηξη της χύτρας που θ'απελευθερώσει τις δυνάμεις εκείνες που θα συγκρουστούν ολοκληρωτικά με τον κόσμο του Κεφαλαίου, για τη γέννηση του κόσμου της Ελευθερίας.

Ας θάψουμε την ανάθεση και τη διαμεσολάβηση. Τον πασιφισμό, τις καθημερινές υποχωρήσεις και τις ήττες μας. Για ν'αλλάξει ο κόσμος χρειάζεται δουλειά, χρειάζεται κίνηση, χρειάζεται η Επίθεση. Άλλωστε,

Η ΜΟΝΗ ΑΥΘΕΝΤΙΚΗ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΕΙΝΑΙ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ

Γι'αυτό κι εμείς, την Πέμπτη 3 Νοεμβρίου, επιτεθήκαμε με 4 ισχυρούς εμπρηστικούς μηχανισμούς στον 2ο και στον 3ο όροφο του Ε.Ι.Ε.Α.Δ. (Εθνικό Ινστιτούτο Εργασίας και Ανθρώπινου Δυναμικού) που βρίσκεται στην οδό Παλαμά 6-8 στα Πατήσια. Το Ε.Ι.Ε.Α.Δ. παρέχει την επιστημονική τεκμηρίωση προς το Υπουργείο Εργασίας σχετικά με τις πολιτικές, τις οποίες σχεδιάζει και εφαρμόζει, παρέχει συμβουλευτικές υπηρεσίες προς το εποπτεύον Υπουργείο, συμβάλλοντας κι αυτό με τη σειρά του στην πλήρη ισοπέδωση των εργασιακών συνθηκών. Η δράση μας αυτή είχε ως αποτέλεσμα σοβαρότατες υλικές καταστροφές και στους δύο ορόφους των γραφείων του. Η συνολική λειτουργία του ήταν αδύνατη για αρκετές ημέρες, κι όχι μόνο του τηλεφωνικού κέντρου όπως ψευδώς αναφέρουν διάφορα δημοσιεύματα. Όσον αφορά τις αναφορές περί εγκλωβισμού ατόμων του γυμναστηρίου, που στεγάζεται στο διπλανό κτίριο επί της οδού Παλαμά, έχουμε να καταστήσουμε σαφές πως πρόκειται για δύο διαφορετικά κτίρια μεταξύ τους. Η αρχιτεκτονική τους, έχοντας ξεχωριστά κλιμακοστάσια, επέτρεπε, όπως κι έγινε άλλωστε, την ασφαλή έξοδο των ατόμων που βρίσκονταν στο τελευταίο όροφο όπου και στεγάζεται το συγκεκριμένο γυμναστήριο.

Γιατί *“ο καθένας παλεύει γι'αυτό που αγαπάει, να τι σημαίνει να μιλάς με καλη πίστη. Το να παλεύουμε για όλους, είναι μονάχα η συνέπεια.”*

Σαιν-Ζυστ

Για τη συλλογική κι ατομική Απελευθέρωση.

- ΑΠΟΔΕΣΜΕΥΣΗ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

- ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΩΝ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΩΝ

- ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΜΑΧΗΤΙΚΩΝ ΔΟΜΩΝ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

- ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΣΑ

- ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ – ΑΥΤΟ-ΟΡΓΑΝΩΣΗ – ΕΠΙΘΕΣΗ
ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ομάδα Επαναστατικής Αντεπίθεσης
Αθήνα, Νοέμβριος 2016